

Κυριακή Α΄ Λουκά

«Επιστάτα... ἐπὶ τῷ ρήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον. Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων πολὺ»

Μάταια οἱ μαθητές ἔριχναν τὰ δίκτυα στή θάλασσα τῆς Τιβεριάδος ὅλη νύχτα κουρασμένοι καὶ ἀποκαρδιωμένοι τό πρωί ἐπέστρεψαν στήν παραλία χωρίς νά ἔχουν πιάσει οὔτε ἓνα ψάρι. Ὁ Κύριος μπήκε στό πλοιάριό τους καὶ ἄρχισε νά ὀμιλεῖ πρὸς τό πλῆθος πού εἶχε συγκεντρωθεῖ καὶ ἐνῶ ἦταν κατάκοποι καὶ ἀποκαρδιωμένοι ἀκοῦν τόν Λόγο τοῦ διδασκάλου μέ προσοχή καὶ ἐνδιαφέρον. Ἀγαθοί καὶ καλοπροαίρετοι καθὼς ἦταν αἰσθάνθηκαν βαθειά συγκίνηση.

Καί ὅταν ὁ Χριστός τελειώνοντας τόν Λόγο τοῦ τούς ζητάει νά ξανοιθοῦν στή θάλασσα καὶ νά ξαναρίξουν τὰ δίκτυα τούς τό κάνουν χωρίς δεύτερη σκέψη καὶ χωρίς καμμιὰ ἀντίρρηση. Καὶ ρίχνουν τὰ δίκτυα «εἰς τό βάθος» ὅπως τούς εἶπε ὁ διδάσκαλος καὶ ἡ πίστη καὶ ἡ ὑπακοή τους στόν Κύριο βραβεύεται. Ἐκλείσαν στό δίκτυ πλῆθος ψαριῶν ὥστε ἀπό τό βάρος ἄρχισε νά σκίζεται τό δίκτυ. Τό θαῦμα συνετελέσθη «ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ» λέγει ὁ Ἅγ. Κύριλλος. Κατ' ἐντολήν καὶ μέ τήν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ ἔριξαν τὰ δίκτυα καὶ ἀμέσως ψάρεψαν πλῆθος ψαριῶν. Τοῦτο δέ διά νά πληροφορηθοῦν μέ αὐτό τό ὀλοφάνερο θαῦμα πού ἦταν συγχρόνως τύπος καὶ συμβολική εἰκόνα ὅτι δέν θά ἔμενε χωρίς ἀνταμοιβή ὁ κόπος τούς. Ἔργασία χωρίς Χριστό Ἄκαρπος καὶ ἀνώφελη Ἔργασία, σύμφωνα μέ τό θέλημά Του εὐλογημένη. Καρποφόρα καὶ πάντοτε ὠφέλιμη. Ἡ τίμια καὶ εὐσυνείδητη ἐργασία εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Αὐτήν ὡς πρώτη ἐντολή ἔδωσε ὁ Θεός στόν Ἀδάμ μέσα στόν παράδεισο «*Εργάζεσθαι αὐτόν καὶ φυλάσσειν*». Ὁ Μωσῆς καὶ ὁ Δαυίδ ὑπῆρξαν ποιμένες πρὶν ὁ καθένας ἀπ' αὐτούς κληθεῖ στό Μέγα Ἀξίωμα του. Ὁ Χριστός ἐργάσθηκε ὡς ξυλουργός, ὁ Μέγας Παῦλος ὡς σκηνοποιός καὶ οἱ Ἄλλοι Ἀπόστολοι ὡς Ἄλιεῖς.

Ἄγια εἶναι ἡ ἐργασία καὶ καθῆκον παρά τοῦ Θεοῦ ἐπιβεβλημένον. «*Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω*» παραγγέλλει ὁ Ἄπ. Παῦλος (Β΄ Θεσ. γ΄ 10). Προβάλλει δέ τόν ἑαυτό του ὡς παράδειγμα. «*Αὐτοὶ γὰρ οἶδατε*» γράφει «*ὅτι ... οὐδὲ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρά τινος, ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐργαζόμενοι πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν*» (Β΄ Θεσ. γ΄ 7, 8).

Ὅσο ἀναγκαῖα εἶναι ἡ τροφή γιὰ νά ζήσει ὁ ἄνθρωπος τόσο ἀπαραίτητο εἶναι καὶ τό νά ἐργάζεται. «Ὁ γεωργός» λέει ὁ Ἅγ. Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος «ἐκδέχεται τόν Τίμιον Καρπὸν τῆς γῆς μακροθυμῶν ἐπ' αὐτῷ ἕως λάβῃ ὑέτόν πρῶμιον καὶ ὄψμιον».

Αὕτη κάνει τόν ἄνθρωπον αὐτάρκη ὥστε ὄχι μόνο νά μή ζεῖ εἰς βάρος τῶν ἄλλων ἀλλά νά εἶναι καί σέ θέση νά βοηθήσει ὅσους ἔχουν ἀνάγκη.

Ἡ ἐργασία ὀξύνει τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Βοηθάει στή σωματική ὑγεία καί δημιουργεῖ αἰσθήματα ἠθικῆς ἱκανοποίησης καί χαρᾶς. Ἡ ἐργασία εἶναι καθήκον, ἀρκεῖ νά εἶναι ἔντιμη καί σύμφωνη πρός τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

«Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι»

Ὁ Πέτρος δέν δοκίμασε χαρά ἀπό τήν ἐπιτυχία τους ἀλλά κατάπληξη. Γεμάτος θάμβος καί δέος ἔπεσε στά γόνατα τοῦ Ἰησοῦ μέ συναισθήματα βαθειᾶς ταπείνωσης καί συναίσθησις τῆς ἁμαρτωλότητάς του καί εἶπε «ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι Κύριε».

Στήν πραγματικότητα δέν ἤθελε μέ κανέναν τρόπο νά χωρισθεῖ ἀπό τόν Χριστόν αὐτή του τήν ἀγαθή διάθεση τήν ἐξεδήλωσε ἀμέσως μόλις ὁ Κύριος τόν κάλεσε κοντά του ὡς μαθητή του ἐγκαταλείποντας χωρίς δισταγμό πλοῖο – δίχτυα – οἰκογένεια, ἀκολουθώντας τον ὡς πιστός μαθητής του.

Εἶχε ὅμως καταλάβει πόσο μικρός ἦταν ἀπέναντι στό ἀσύλληπτο μεγαλεῖο του διδασκάλου. Ἐνας ἀγράμματος φτωχός ψαράς βρισκόταν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ πού ἦταν παντοδύναμος, ὁ ὁποῖος μέ ἓνα του νεῦμα ἐθεράπευε ἀσθενεῖς, καθάριζε λεπρούς καί γέμιζε τά δίχτυα μέ πλήθος ἰχθύων καί ἰδοῦ ἔχοντας πλήρη συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς του καί ἐκστασιασμένος ἀπό τό μεγαλεῖο καί τήν παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ τοῦ φώναξε μέ βαθειά ταπείνωση.

Ἔβγα ἀπό τό πλοιάριό μου διότι ἐγώ εἶμαι ἓνας ἁμαρτωλός ἄνθρωπος καί δέν εἶμαι ἄξιος νά βρίσκεσαι στό πλοῖο μου καί ὁ Χριστός ἄκουσε μέ στοργή τήν ὁμολογία αὐτή τοῦ Πέτρου καί βραβεύοντας τήν ταπεινοφροσύνη του, ὄχι μόνο δέν τόν ἐγκατέλειψε ἀλλά τόν ἔκανε μαθητή του καί τόν ἀνέδειξε κορυφαῖο μεταξύ τῶν Ἀποστόλων. Τό ἴδιο συνέβη καί μέ τόν Μωυσή. Ὅταν ὁ Θεός τοῦ μίλησε μέσα ἀπό τή φλεγόμενη καί μή καιόμενη βάτο ἀναθέτοντάς του τήν μεγάλη Ἀποστολή νά ἐλευθερώσει ἀπό τήν σκληρή δουλεία τόν Ἰσραηλίτικο λαό καί νά τόν ὀδηγήσει στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Μωυσῆς γεμάτος ταπείνωση ἀρνήθηκε τήν ὑψηλή αὐτή ἀποστολή. Δέν τόλμησε οὔτε πρός τήν βάτο νά στρέψει τό βλέμμα του. Κύριε εἶπε πρός τόν Θεό σέ παρακαλῶ μήν μοῦ ἀναθέτεις αὐτή τήν ἀποστολή. Διότι εἶμαι βραδύγλωσσος καί δέν μπορῶ νά ὀμιλῶ καθαρά (Ἐξοδ. δ' 10). Γιά αὐτή τοῦ τήν στάση ὁ Θεός τόν ἀνέδειξε σέ Μέγα.

Καί ὁ Ἰώβ μεγάλη καί περιφανῆς προσωπικότητα τῆς Π. Διαθήκης μίλησε πρός τόν Θεόν μέ βαθειά ταπείνωση. Κύριε, τοῦ λέγει, μέχρι τώρα μέ τά αὐτά μου ἤκουα διά Σέ καί τά μεγαλεῖα Σου. Τώρα ὅμως σέ εἶδα μέ

τά ἴδια μου τά μάτια. Διά τοῦτο ἐλεεινολόγησα καί ἐξουθένωσα τόν ἑαυτό μου. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πράγματι χῶμα καί στάχτη (Ίωβ μ. 5, 6).

Ἀδελφοί μου!

Ὅταν ὁ πανάγαθος Θεός μᾶς ὁμιλεῖ στή ζωή μας μέ συγκλονιστικά γεγονότα, μᾶς καλεῖ σέ μεγάλα καί θαυμαστά ἔργα. Καί ὅταν ἡ Χάρη Του κάνει αἰσθητή τήν παρουσία στή ζωή μας ἐμεῖς ἄς ἀναλογισθοῦμε τήν ἁμαρτωλότητά μας καί μέ ταπείνωση ἄς τοῦ ποῦμε: Μείνε Κύριε στή ζωή μου καί Χαρίτωσέ τη μέ τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

π. Νεκτάριος Γεωργογιάννης
κήρυγμα 25^{ης} Σεπτεμβρίου